Heide vertelt **nummer: 155** **25 december 2022**

Voor al onze lezers een heerlijk en vreugdevol kerstfeest!

Naar jaarlijkse gewoonte vinden we deze kerststal terug voor het Kalmthoutse gemeentehuis. Het is ondertussen al een lange traditie geworden waar de Landelijke gilde van onze gemeente jaarlijks voor zorgt. Het kerstgebeuren heeft zijn tradities, het is rijkelijk aanwezig in de straten, in de etalages van de winkels en in de huiskamers. Iedereen, groot en klein, gelovig of niet gelovig, rijk of arm, geniet op zijn manier van deze eindejaarsperiode. Gelet op de elektriciteitskosten zal er misschien hier en daar wel een lampje minder branden maar sfeer zal er zeker zijn. Dit verzacht ongetwijfeld het grauwe beeld, welke de donderste dagen van het jaar meebrengen. Door licht en warmte voelen mensen zich verbonden, dat is wat we proberen te creëren tijdens deze periode. Toch mogen we niet voorbijgaan aan het idee dat er ook mensen zijn die dit helemaal anders "moeten" beleven. Financiële middelen ontbreken om tijdens deze dagen iets extra te doen. Ook de eenzaamheid komt bij meerdere mensen nog meer over dan tijdens de andere dagen van het jaar. Laat ons daar ook even bij stil staan en wie weet is er in jou onmiddellijke buurt wel iemand die nood heeft aan die warmte, een bezoekje, een mooie kaart, een gesprekje!

Kalmthoutse streekgerechten (deel 5)

In 2010 verscheen naar aanleiding van "65 jaar Suske en Wiske, kinderen van Kalmthout" een oblong uitgave waarin we een link legden met onze Heidegemeente en de striphelden Suske en Wiske. Deze oblong verscheen in een oplage van 500 exemplaren. In deze uitgave werden de striphelden gelinkt aan de Kalmthoutse streekgerechten: van honing, borstbollen, jenever, Heidebieke, geturfd konijn, Heidebrand jenever, mede, turfijsje, Turfbier tot het varkensvlees in Achterbroek. Daar deze uitgave al geruime tijd is uitverkocht zullen wij 10 weken lang deze streekgerechten bespreken aan de hand van eerder gemaakte tekeningen en info.

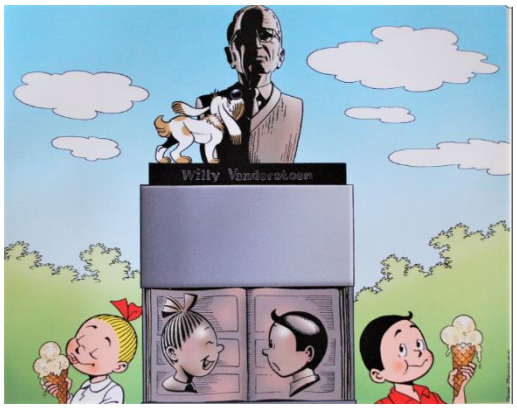

TURFIJS

Kalmthout was in een ver verleden een oord van turfontginning. Het is dus niet verwonderlijk dat vele streekproducten een verwijzing hebben naar deze toenmalige brandstof. In 2003 nam Toerisme Kalmthout het initiatief om een nieuw streeklekkernij te creëren. Het 'Turfijsje' is een ijs op basis van vanille-ijs met peperkoek, kaneel en kruidnagel. Dit zijn tevens ook de ingrediënten van het streekgerecht "Geturfd Heidekonijn". Bij zomerse temperaturen is het een aanrader voor klein en groot. Het was Marc Willems van bistro Monida die het Turfijsje introduceerde. Sinds 18

november wordt Bistro Monida uitgebaat door Bram Giles waar hij de traditie van het lekker maken van ijs verder zet.
(*C Standaard Uitgeverij- Antwerpen- Belgium, Jan Francken Strip Kalmthout)*

Mijn vader Jos Bosmans (deel 3)

Oud-Kalmthoutenaar Jan Bosmans is opnieuw in de pen gekropen om een lang verhaal te brengen over zijn vader, Jos Bosmans, bij vele onder ons nog gekend als werkmeester op het GITOK. We brengen dit in een aantal afleveringen:

Een tweede tragedie

Maar terug naar zijn leven negen jaar eerder. Op 8 oktober 1951 behaalt Jos bij de Centrale Examencommissie voor het Technisch Onderwijs het diploma van vakleraar loodbewerking. Dat zal hem in belangrijke mate helpen in zijn latere carrière als leraar. Josephine zal vast heel trots op hem geweest zijn en blij dat er uitzicht kwam op enige vastheid van inkomen. Of ze erg van kan genieten is nog de vraag, want op dat ogenblik is ze al ernstig ziek. Het huwelijksgeluk van Jos en Josephine zal uiteindelijk maar zes jaar duren. Tijdens de oorlog heeft het jonge meisje 'de tering' opgelopen, tuberculose. Een doeltreffende behandeling is er nog niet. Op 28 februari 1952 overlijdt ze, 25 jaar en twee maanden jong. Ironisch genoeg eindigt een dag later de nationale campagne ter bestrijding van TBC, die de dag na haar laatste verjaardag begonnen is.

Dat Josephine overleed aan een potentieel fatale infectieziekte die velen in die tijd desondanks hebben overleefd, schreef mijn moeder toe aan de lijdzaamheid waartoe haar geloof haar inspireerde. De kans is groot dat zij niet de enige in het gezin Goossens was die aan 'de tering' bezweek. Haar moeder Maria Schepers werd maar 53 jaar oud. Ze stierf vier jaar eerder dan haar dochter. Ook Josephine's vier jaar oudere zus Joanna, echtgenote Marcel Van Riel, wordt maar 46. Zij gaat heen in 1968. Weinig concrete informatie is verder bewaard gebleven over het leven van die arme, lang voor haar tijd overleden vrouw. Een paar voorwerpen die zij zeventig jaar geleden voor het laatst heeft aangeraakt, bestaan nog. Ik herinner me een plakboek van Josephine met plaatjes uit de verpakking van chocoladerepen, 'chromo's noemden ze dat in die tijd, van dieren en vulkanen. In mijn vroege kinderjaren slingerde dat nog rond in mijn ouderlijk huis, maar lang geleden ging het verloren. De mechanische naaimachine van Singer op de foto heeft mijn moeder Lisa nog jarenlang gebruikt, tot ze een elektrisch exemplaar kocht. Ze staat bij ons in Hoboken op de overloop. De reuzenschelp die nog in de woonkamer van Lisa's flat op de kast lag tot zij op 2 mei 2021 overleed, lijkt verloren. Van een prachtige set glazen, versierd met gele en blauwe vlinders, is buiten het karafje maar één glaasje overgebleven. Op de foto uit 1979 van mijn slaapkamer in de Antwerpse Ploegstraat staan er op de schoorsteen nog twee glazen bij. Die breekbare voorwerpen vormen over de dood heen een band met de vrouw zonder wier overlijden ik niet zou hebben bestaan.

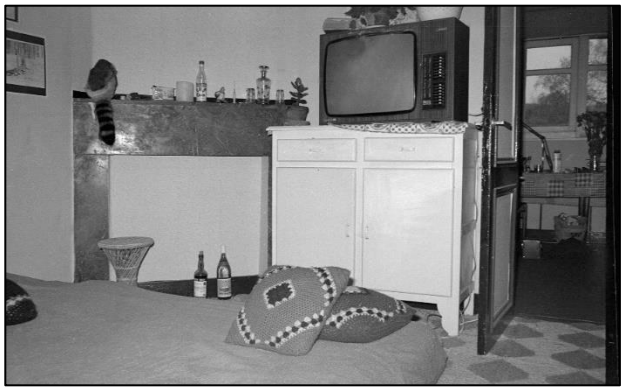

Jos is verslagen door het overlijden van zijn geliefde echtgenote. Na zijn oorlogsverwonding en de moeizame strijd om weer een doel te vinden in het leven, is dit de klap te veel. Hij is diep ongelukkig, balanceert op de rand van een depressie. Op aanraden van vrienden die het niet kunnen aanzien, reist hij naar Normandië. Enkele weken verblijft hij op de boerderij van ene Berteaux, die in Kalmthout bekend is maar over wie ik geen verdere informatie kan vinden. Daar komt hij tot rust en kan hij zijn opties overwegen. Op 20 mei 1952, minder dan drie maanden na het overlijden van Josephine, maakt de gemeenteraad van de stad Antwerpen de tijdelijke benoeming van Jos definitief vanaf 1 juni. Op 17 juni vermeldt het Bureau voor Onderwijs van het College van Burgemeester en Schepenen in een brief aan Jos dat hij wegens zijn benoeming tot lesgever verplicht is om zich te vestigen op het grondgebied van de stad Antwerpen. Dat Jos daar geen gevolg aan geeft en dat ook in de toekomst niet zal doen, komt wellicht doordat zijn belangrijkste bron van inkomsten nog steeds zijn werk als helper van zijn vader is. Op 23 juni wordt hij uitgenodigd om zijn benoemingsakte te komen ophalen “voorzien van zijn trouwboekje en van de som van 20 frank”. Het is aannemelijk dat de vermelding van dat trouwboekje een pijnlijke steek betekent in het hart van de jonge weduwnaar.

Veldwachter? Of toch weer niet

Een halfjaar later, op 16 januari 1953, doet Jos in Hove mee aan het examen voor veldwachter. Waarom hij die stap zet, laat zich nog moeilijk achterhalen. Enerzijds voelt hij zich door zijn oorlogsverwonding wellicht niet in staat om zich een activiteit als zelfstandig loodgieter voor te stellen. Anderzijds zorgde de benoeming tot deeltijds leerkracht loodbewerking onvoldoende voor een normaal inkomen. Wellicht komt daarbij dat hij nog steeds zwaar gebukt gaat onder het verlies van zijn jonge vrouw. Het is bovendien denkbaar dat zijn broer Jan, die een mooie carrière aan het opbouwen is als lid van de politie van Hove, zich goed bewust is van de ontreddering van Jos en hem zal hebben aangemoedigd om net als hij voor de zekerheid van het beroep van politieambtenaar te opteren. Op 17 januari 1953 laat het Commissariaat van het arrondissement Mechelen Jos weten dat hij op 12 januari geslaagd is voor het examen van politieagent. In het wetenschappelijke gedeelte behaalde hij 84 punten op 90 en in het bestuurlijke gedeelte 26,5 punten op 30. De openstaande plaats van veldwachter in Breendonk ligt voor het grijpen. Toch zal hij die functie nooit bekleden. Kort daarop krijgt hij namelijk het bezoek van de man die als tweede werd geklasseerd. Die woont in Breendonk en smeekt Jos zijn plaats aan hem af te staan. Waarom Jos daarop ingaat - medelijden, of misschien toch te weinig overtuiging om zich erin te gooien? - zullen we nooit weten. Op 24 juni 1953 meldt de stad Antwerpen dat Jos vanaf de 1ste van die maand vast benoemd is als leerkracht aan de Stedelijke Nijverheidsschool. Hij is nu stedelijk ambtenaar, zij het slechts deeltijds: Jos is in 1953 al drie jaar commandant van de vrijwillige brandweer van de gemeente Kalmthout, maar voor zijn rusteloze geest is dat nog niet genoeg. Van 19 oktober tot 20 november 1953 volgt hij in Florival een opleiding tot instructeur van de Civiele Bescherming. Hij slaagt met onderscheiding: 355,5 op 500. Voor die opleiding heeft de directie van het Stedelijk Onderwijs hem gedurende de betrokken periode vrijstelling verleend om persoonlijke redenen. Hij zal vanaf dat moment in zijn vrije tijd in Essen instructie geven over hoe te werk te gaan bij oorlog en rampen. De Tweede Wereldoorlog ligt nog vers in het geheugen. Geregeld zorgen conflicten elders in de wereld ervoor dat mensen weer aan het hamsteren slaan. Er is oorlog in Korea. De Suezcrisis in 1956 is ook

zo'n moment. Wanneer Jos in het begin van de jaren '60 zijn engagement als instructeur bij de Civiele Bescherming beëindigt, smokkelt hij vijf gasmaskers mee naar huis. Die moeten zijn gezin beschermen bij een gasaanval. De vijf containers zullen tientallen jaren in mijn ouderlijk huis op zolder blijven liggen. Er is er sindsdien één van overgebleven. Het gasmasker, een model dat nog stamt uit de Eerste Wereldoorlog, is te bewonderen bij ons in Hoboken (de foto hier is van een soortgelijk type).

Vakleraar metaal

Wat zijn beroepsleven betreft, gaat het Jos redelijk voor de wind. Op 31 augustus 1953 benoemt de gemeenteraad van Kalmthout hem tot bijzonder leermeester voor metaalbewerking in de 4de graad van de gemeenteschool Kalmthout-Centrum (Driehoekstraat) en die van Kalmthout-Dorp (Schooldreef). Zoon Jan, die de lagere school in de Driehoekstraat volgt van 1961 tot 1967, zal hem tijdens die periode geregeld vanuit de klas voorbij zien komen, op weg naar het werklokaal. Het gaat weliswaar om een onvolledige dagtaak: 4 uur les per week in elk van beide scholen. Frans Michielsen wordt tijdens diezelfde zitting en voor hetzelfde aantal uren benoemd tot bijzonder leermeester voor houtbewerking. Jos en Frans zullen hun hele leven 'concullega's' blijven: Jos gelooft dat 'hout' een aflopende zaak is en 'metaal' de toekomst! Intussen moeten beide praktijkleraren ervoor zorgen dat ze een volledig inkomen kunnen genieten. Frans werkt 's morgens als technisch tekenaar voor een aannemer in Merksem. In de vroegte maalt hij de 20 kilometer naar zijn werkgever af per fiets, om 's middags terug te fietsen naar zijn leraarschap in Kalmthout. Jos heeft natuurlijk zijn benoeming als leerkracht voor de avondleergangen loodbewerking in Antwerpen en blijft daarnaast overdag zijn vader Louis bijstaan. En alsof dat nog niet genoeg is, volgt hij in Essen een opleiding werktuigkunde. Begin 1954 zijn Louis en Jos aan het werk in de schoolkolonie van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, in de gelijknamige straat in Kalmthout. Tijdens de schafttijd geraakt Jos aan de praat met een knappe kinderbegeleidster. Lisa Fraeters is 24. Ze is de dochter van boeren uit de Zwanenbergstraat. Bij de zusters van Opwijk is ze opgeleid tot kleuterleidster. De 'kolonie' is een rijksinstituut en tweetalig bovendien. Lisa leert er Frans en zal die taal later gebruiken bij contacten met om het even welke anderstalige. Hoewel ze haar salaris nog steeds braafjes afgeeft aan moeder, geniet ze in dat vrijgevochten milieu een vrijheid die ze nooit eerder heeft gekend. Met de collega's maakt ze uitstapjes naar Antwerpen, waarvan het genieten van een broodje in 'de Rolmops' in de Statiestraat een vast onderdeel is. De twaalf jaar oudere Jos is op slag weg van haar. Zijzelf is onder de indruk van die knappe, intelligente man, die ondanks zijn vuile overall een hoffelijke, bijna hoofse indruk maakt. Vader Louis ziet het monkelend aan. Op 28 juli 1954 behaalt Jos het diploma werktuigkunde B6/2. Het is het sluitstuk van zijn gespecialiseerde opleiding en zal de deuren openen naar een ambitieuze verdere loopbaan. Twee maanden later, op 24 augustus 1954, trouwen Jos en Lisa. De bruid van Jos is deze keer in maagdelijk wit. Diezelfde dag trouwt Lisa's zus Mariette met Jozef (Jef) Antonissen. Lisa zal later met plezier herhalen wat Mariette haar die morgen vraagt: "Heeft ons moeder met u gesproken?" Waarop Lisa: "Ik weet het al!" De jonggehuwden laten er geen gras over groeien, want in de herfst is hun eerste nakomeling al op komst. Op 6 mei 1955 benoemt de

Gemeenteraad Jos definitief tot bijzonder leermeester in de metaalbewerking aan de gemeentescholen van Centrum, Dorp en Nieuwmoer, telkens 4 uur per week, vanaf 1 juni 1955. Op 6 juli 1955 wordt een zoon geboren, Jan Maria Lodewijk. Dat verhaal vertel ik elders. Op 30 november 1955 benoemt de gemeenteraad van Essen Jos tot bijzonder leermeester in vast verband. Paul Alfons Julia, de tweede zoon van Jos en Lisa, maakt zijn opwachting op 13 mei 1957.
Op 6 augustus 1957 schenken Louis en Julia het huis en de gronden aan de Kapellensteenweg (tegenwoordig nummer 210), samen begroot op 250.000 frank, aan hun zonen Jos en Jan. Schenken is een groot woord, want de zonen dienen wel 100.000 frank te betalen aan hun ouders. Verder stipuleert de overdrachtsakte: *"(Zij zullen) hunne ouders, en de langstlevende hunner, gedurende gans hun leven het recht van bewoning toestaan in twee kamers, waarvan één slaapkamer, aan de partijen wel bekend, de vrije doorgang van gans het bij deze geschonken huis en tuin, alsmede het gemeen gebruik van zolder, kelder, garage en werkhuis, elektriciteit, gas en waterleiding."* Eveneens op 6 augustus 1957 doet Jan Bosmans, politieagent, afstand van zijn deel van het huis, waarbij hij ontslagen wordt van de verplichting om voor zijn ouders te zorgen. Jos moet dat dus wel doen en zal die verplichting nauwgezet nakomen. Op 26 september 1958 wordt Jos benoemd tot bijzonder leermeester (nieuw ambt) aan de Aangenomen Lagere Jongensschool, Stationstraat 61 te Essen-Grens. Hij zal die functie echter slechts één schooljaar uitoefenen, tot 31 augustus 1959, want tezamen met enkele collega's koestert hij grootse plannen. Op 13 november 1958 verklaart Louis Bosmans dat zijn zoon bij hem in het bedrijf heeft gewerkt als plaatbewerker-loodgieter van 1 augustus 1931 tot 31 december 1955. Die verklaring van bijna 15 jaar praktijkervaring zal Jos helpen bij latere benoemingen. In het werklokaal van de jongensschool van Kalmthout-Dorp in de Schooldreef stelt Jos twee kleine draaibankjes op, de eerste machines van wat later de beroepsschool zal worden. Eén van die draaibankjes zal een tijdje proefdraaien in het 'kotje' van ons woonhuis op de Kapellensteenweg (zie in eerdere nummers van 'Heide vertelt': 'Het huis van mijn kinderjaren'). Kalmthout heeft op het einde van de jaren '50 nog alles van een landelijke gemeente. De kerk van Kalmthout-Centrum is net opnieuw klaar, nadat ze zowel bij het begin als bij het einde van de oorlog was gedynamiteerd. De torenklok zal pas enkele jaren later opnieuw worden aangebracht. Ook het orgel is verloren gegaan. Samen met een handvol andere 'zangers' zal Jos enkele jaren lang vanaf het hoogzaal achteraan in de kerk de preconciliaire Latijnse mis opluisteren met gregoriaanse gezangen, begeleid door een harmonium. De laatste spruit van het gezin Bosmans-Fraeters, Marijke Caroline Jan, ziet het levenslicht op 24 maart 1959. Op 28 augustus van dat jaar beslist de gemeenteraad van Kalmthout met F. Brughmans als waarnemend burgemeester om Jos Bosmans en Frans Michielsen te benoemen aan de Gemeentelijke Beroepsschool A4, ontstaan door omvorming van de 4de-graadsklassen, het zevende en achtste leerjaar van de lagere scholen. Jos is in het bezit van het diploma B2 + getuigschrift D lood- en zinkbewerking en heeft 15 jaar praktijkervaring. Frans heeft een diploma A3 hout en B2 bouwkunde en heeft 20 jaar praktijkervaring. Ze mogen geen ander beroep meer uitoefenen, dus aan het bestaan van Jos als loodgieter en Frans als technisch tekenaar komt een einde. Op 29 september 1959 verklaart Jos op zijn eer dat hij vanaf 11 september dat jaar alle bedrijvigheid in de privésector heeft stopgezet. Hier wordt de kern gelegd van wat zal uitgroeien tot het GITOK, dat anno 2022 een van de grootste TSO- en BSO-scholen van de provincie is en meer dan 2.000 leerlingen op twee locaties telt. Aanvankelijk is er nog geen centrale locatie voor die nieuwe school, maar dat zal snel veranderen. Op de zitting van 26 augustus 1960 wordt hun benoeming met een jaar verlengd. Om een idee te krijgen van hun verdiensten het volgende, omgerekend naar euro en rekening houdend met de inflatie tussen 1961 en 2022 (index 67 naar

954). Op 14 februari 1961 verklaart burgemeester F. Pairon dat Jos van 1 september 1954 tot 31 december 1954 van staatswege een wedde heeft ontvangen van 11.781 frank (4.158 euro) en als gemeentebijwedde 1.767 frank (623 euro). Van 1 januari 1955 tot 31 december 1955 ontving hij van staatswege 28.425 frank (10.034 euro) en als gemeentebijwedde 4.264 frank (1.505 euro). Op de zitting van 12 juli 1961 wordt door de Bestuurscommissie Beroepsschool A4 voor Jongens de benoeming voorgedragen van Jos, Frans, Alfons IJsenbaardt en Jozef Boden, deze laatste als halftime opvoeder-huismeester en halftime studiemeester-opvoeder. A. Van den Eeckhaudt (links op de foto, met Jos en voormalig schoolhoofd lagere school Driehoekstraat, meester Cappuyns), wordt de eerste directeur. Op 14 juli 1961 bevestigt de gemeenteraad de benoemingen. Aangezien ze nu vast benoemd zijn, moeten Jos en Frans hun verlof om persoonlijke redenen in de 4de graad beëindigen en ontslag nemen. Dit wordt geaccepteerd op de zitting van 11 september 1961. Vanaf 1960 krijgt de school vaste vorm. Op basis van plannen van architect Emiel De Jongh worden op een deel van het terrein van het Kalmthoutse gemeentepark, de vroegere lusthof van de villa Vogelenzang, prefabgebouwen in een L-vorm opgetrokken.Acetyleenlassen met flessen zuurstof en acetyleengas, dat kan Jos al. Van 23 tot 27 juli 1962 volgt Jos bij Arcos in Brussel een vervolmakingscursus vlambooglassen. We zullen hem daarna thuis geregeld aan het werk zien met zo'n elektrisch lasapparaat. Het verspreidt een verblindend licht vol UV-straling. Hoewel hij zich steeds beschermt met een lasscherm, zal hij in latere jaren zoveel cataract hebben opgelopen dat een oogoperatie onvermijdelijk wordt. Op 17 september 1963 wordt Jos beëdigd als ambtenaar. Op de zitting van de gemeenteraad van 30 december wordt Clement Moens (°1902) benoemd tot directeur van de Technische Beroepsschool A3 - A4. De A3 is er inderdaad intussen bij gekomen, wat betekent dat er niet meer alleen sprake is van een beroepsschool, maar ook van een technische school! In vast dienstverband worden bevestigd: Jos Bosmans (metaal), Jozef (Jos) Van Thillo (theorie), Frans Michielsen en Alfons IJsenbaardt (hout). Dit alles vanaf 1 januari 1964. Op de

OPDRACHT: OPBOUW VAN BEROEPSSCHOOL A4 TE KALMTHOUT IN GEMEENTEPARK.

OPDRACHTG: GEMEENTEBESTUUR VAN EN TE KALMTHOUT.

GEMEENTEBESTUUR | DE ARCHITECT: EMIEL DE JONGH

SCHAAL EN DE AANNEMER: 1:100, 1:5, 1:10

MAN GELEKVLUGEN DOORSNEDEN | DOSSIER: 60 - 2 - 27 BLAD: 1 | DATUM: 29 JULI 1960

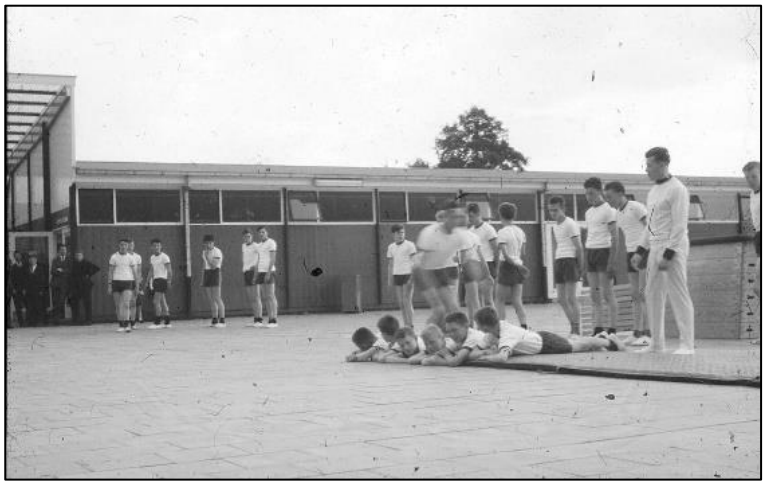

zitting van 13 november 1964 wordt Jos Bosmans bevorderd tot werkmeester, de functie die hij tot zijn pensionering zal bekleden. Op 8 juni 1972 wordt Jos Van Thillo benoemd tot directeur van de Technische Beroepsschool A2 - A3 - A4 en krijgen Jos, Frans en Alfons Boden het behoud van definitieve erkenning in vast dienstverband (bevorderingsambten). Van Thillo is de echtgenoot van

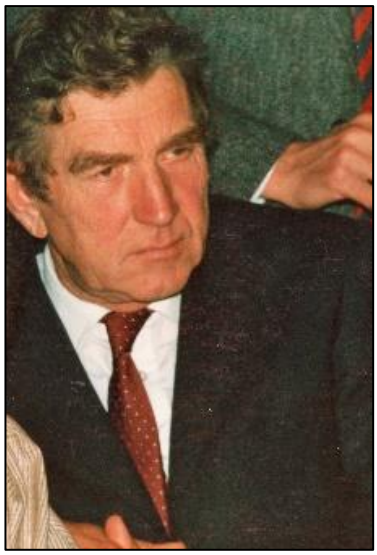

Isabelle Rosseels, zus van de bekende Vlaamse schrijfster Maria Rosseels, die het gezin geregeld zal opvoeren in sommige van haar romans. Hun zoon Dirk wordt later met zijn vrouw Marie-Jeanne oprichter van de succesrijke Antwerpse fietsenzaak De Geus. Een van die hun zonen komt in dezelfde kleuterklas terecht als kleinzoon Steven Bosmans. Sabine, de jongste dochter van Jos en Isabelle Van Thillo-Rosseels, wordt dan weer een goede vriendin van het echtpaar Paul Bosmans - Nadine Hendrickx. De wereld is klein. Medio de jaren ’50 is Jos al redelijk zeker van een bescheiden vast inkomen, maar een mens wil altijd dat beetje meer. Of hij met zijn investering van omgerekend 5.028 euro vier jaar vóór de onverwachte onafhankelijkheid veel verdiend heeft aan zijn aandelen in Sarma Congo, is onzeker. Hij heeft twee maten die een zaakje ook wel zien zitten: Emiel De Jongh, de al eerder genoemde architect van de beroepsschool, en Jef Van Thillo (geen familie van de hoger genoemde Jos), die gemeentesecretaris van Kalmthout is. Met die twee gooit Jos zich in zijn vrije tijd in zaken. Ze geven elkaar tips over gronden en huisjes die potentieel interessant kunnen zijn. Ze gaan hier en daar ‘verdieren pikken’, wat betekent dat ze wat geld krijgen wanneer ze een bod doen op vastgoed dat aan een andere koper wordt toegewezen. Wat die twee anderen ervan bakken weet ik niet, maar Jos zal een minder succesvol zakenman blijken. Zo koopt hij een stuk bos op Nieuwmoer, maar doet dat al snel weer van de hand; het zal verkaveld worden. Hij verwerft huisjes op de Ganzendries, in de Schooldreef, de Standaertlei en op de Kapellensteenweg. Met de hulp van zijn vader Louis knapt hij ze op en verkoopt ze daarna onder de marktprijs of verhuurt ze tegen een te laag bedrag omdat hij compassie heeft met de minder bemiddelde bewoners.

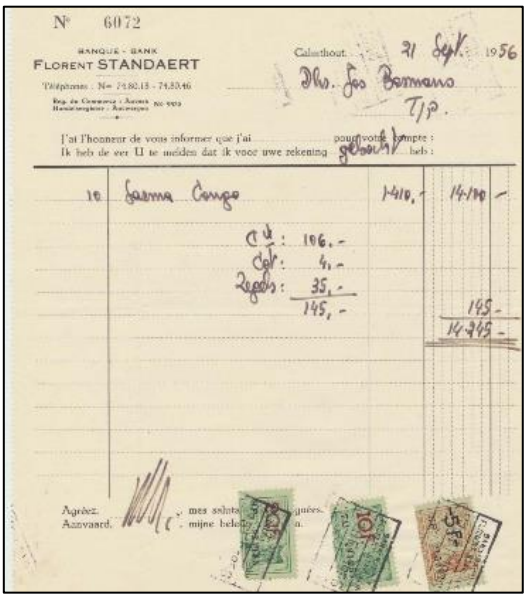
N° 6072
BANQUE - BANK
FLORENT STANDAERT
Calmthout 21 Sept. 1956
Dhr. Jos Bosmans
T/P.
J'ai l'honneur de vous informer que j'ai pour votre compte :
Ik heb de eer U te melden dat ik voor uwe rekening gekocht heb :
10 Sarma Congo 1410,- 14.100 -
Cd : 106,-
Cof : 4,-
Zegels : 35,-
145,-
145 -
14.245 -
Agréez, mes salutations distinguées.
Aanvaard, mijne beleefdheidsgroeten.

Van de erven Stevens koopt hij op 2 december 1959 nog een stuk grond bij in de Kijkuitstraat, groot 621,80 m². Vermoedelijk is dat de grond waarop het huis annex werkplaats van timmerman François (‘Cois’) Van Tichelt zal verrijzen. Een bijzondere vermelding verdient de gezamenlijke aankoop op 5 oktober 1960 door architect Emile De Jongh en vakleraar Jos Bosmans van een stuk grond van 2.595 m² op de hoek van de Thillostraat en de Rode Weg. Te vermelden, omdat de verkopers Emilius Gruloos en zijn vrouw Maria Firquet er op 12 november 1942 van in het bezit gekomen zijn na ‘dadelijke uitwinning’ tegen het Joodse echtpaar Israel Apsel en Pesel Fryman Mann uit Antwerpen! Mogelijk kan Marleen Van Landeghem, auteur van de onvolprezen monografie ‘De Joodse Geschiedenis van Heide-Kalmthout’, https://marleenvanlandeghem.be/boek3/ meer over vertellen over dat echtpaar waarvan de man een bijdrage heeft geleverd bij de bouw van de synagoge van Heide.

(wordt volgende week nog eens vervolgd)

Onze eindejaarsactie voor De Kade/Kon-tiki, doe mee!

Ondertussen is de aftrap gegeven voor onze eindejaar actie. Er zijn al mooie bijdragen gestort voor deze actie, maar onze warme oproep blijft kinken!

Nieuws van Kon-Tiki en de Kade, door Miranda Reynaerts:

Kerstmis, een tijd van gezelligheid, warmte en dankbaarheid… Tijd om, op weg naar een nieuw jaar, ook even te kijken naar het voorbije. Wat was het mooi te zien, hoe elke dag, elke week, elke maand, zovele mensen, waaronder onze vrijwilligers, warmte en tijd schonken aan onze cliënten van de Kade en Kon-Tiki. Mooi om te zien, hoe onze cliënten , telkens weer uitkijken naar hun activiteit, hun komst, hun extraatje. Het was voor hen telkens weer een hoogtepunt in hun bestaan. Niet enkel vrijwilligers, maar ook zovele Kalmthoutenaren die ons een warm hart toedragen, hebben zovele mooie momenten mee gecreëerd. Momenten om van te genieten, te koesteren, diep in onze harten te bewaren. Langs deze weg willen wij hen allen heel warm bedanken, en een heel fijne Kerst toewensen!! We kijken uit naar alweer een nieuw jaar vol wonderlijke momenten die we samen heel graag willen beleven! Een dikke dankjewel en het allerbeste voor jullie allen!

Ook Patrick Neys, één van onze vele lieve vrijwilligers, doet hier een kort verhaal:

Over het belevingspad" in het Sprookjesbos van Kon-Tiki & De Kade.

"Wij gaan naar buiten waar de vogeltjes fluiten …". Dit is onze leuze wanneer ik samen met de gasten van Kon-Tiki en De Kade het belevingspad verken. Bij de start van het pad kijken we in een grote spiegel. Deze spiegel vertelt ons dat we samen een fijne wandeling gaan maken. De gasten van Kon-Tiki en De Kade, de begeleiders,vrijwilligers en toevallige passanten ontdekken heel wat leuke dingen tijdens de wandeling. Zo is er de mooie houten eekhoorn met bel, die iedereen wakker belt. Muziek, voelen en doen staan centraal op het mooi onderhouden pad. Eén van de hoogtepunten op de wandeling zijn de drie grote Japanse cymbalen en de grote hang-xylofoon. In de buurt van deze muzikale stopplaats ontdekken we waar Sneeuwwitje en de zeven dwergen wonen, werken en slapen. Dit is de plek waar het sprookje echt tot leven komt. De moeite ! Drie gedreven en enthousiaste tuinmannen zorgen voor een aangename verpozing in de natuur en we zijn hun hiervoor zeer dankbaar. Wil je zelf deze belevenis eens meemaken, dan ben je van harte welkom op ons belevingspad. Het vertrekt aan de parking op het domein van in de Missiehuislei 46 achter de stilteplek en misschien komen we elkaar daar wel tegen….

Liefste lezers, het is voor dit doel dat wij onze actie doen tijdens deze eindejaarsperiode!

Een werkgroep binnen de schoot van "Heide vertelt" wil een vertel- en snoezelhuisje realiseren voor de groep Heder. We hopen dit te kunnen doen op verschillende manieren. In de eerste plaats moeten de financiële middelen er zijn om het te kunnen doen. Daarvoor doen wij nu in de eerste plaats beroep op de lezers van "Heide vertelt" en bij uitbreiding op de ganse Kalmthoutse gemeenschap om tijdens deze eindejaar dagen hun warm hart te tonen voor deze mensen. Elke bijdrage, hoe klein ze ook is, zorgt ervoor dat we tot een groot geheel komen. *Laat het een kleine*

bijdrage zijn voor de meer dan 150 digitale krantjes die je van ons al gratis is je mailbox kreeg. Wie hier aan mee wil werken kan één dezer dagen een storting doen op rekeningnummer **BE80 9734 4273 1777** (Argenta) van "Vertel- en Snoezelhuisje" met de vermelding "gift vertelhuisje". Deze actie laten we alvast lopen tot in het nieuwe jaar. Wie grotere bedragen wil overmaken, en daarvoor rekent op een attest wat dienstig kan zijn voor de belastingdiensten, neemt even contact op met ons zodat wij een mogelijkheid kunnen aanbieden om ook dit waar te maken. (contactgegevens onderaan dit krantje);

Een mooi geschenk voor tijdens de feestdagen!

De tweede druk van het boek "de Kalmthoutse GOUDEN sportgeschiedenis" is geleverd, de boeken zijn dus weer te koop bij de plaatselijke dagbladhandelaars. Al meer dan 500 Kalmthoutenaren hebben het boek aangeschaft en hebben veel lovende woorden neer geschreven of uitgesproken over deze uitgave. Voor de mensen die van Kalmthout, van geschiedenis, en daarenboven ook nog een beetje van sport houden is het een ideaal eindejaarsgeschenk. De prijs, 20 euro, is bijzonder laag gehouden voor dit 300 bladzijden tellende boek verrijkt met heel wat foto's van vroeger en nu. Een aanrader!

Nieuwjaarswensen bij Chiro Si-Jo in de Heidestatiestraat!

Groot en klein zijn welkom aan het kraampje van de Chiro Si-Jo op zaterdag 31 december in de Heidestatiestraat ter hoogte van Beenhouwerij De Vos. In samenwerking met Chironet zullen zij alle kinderen verwelkomen en de ouders en begeleiders wat aanbieden!

Wees waakzaam tijdens deze donkerste dagen van het jaar!

Na de min of meer rustige jaren, vermoedelijk deels omwille van de coronapandemie, moeten wij de laatste maanden een ommekeer vaststellen en vinden er terug wat meer inbraken plaats, ook in onze gemeente en politiezone. Wij willen u derhalve nog eens bewust maken om OOK steeds in uw

omgeving waakzaam te zijn zodat u of uw buren niet het slachtoffer worden van de ellende die hiermee gepaard gaat. Een extra aandachtspunt kan misschien zijn om ook het komen en gaan van personen -die niet in uw buurt wonen- 'een oogje te gunnen'. Het online aankopen en thuis afleveren van bestelde goederen is de dag van vandaag een gegeven dat niet meer weg te denken is uit het straatbeeld. Tussen camionetten mét het logo van de koeriersdienst, zijn er ook camionetten zonder een logo die pakjes afleveren. Dat is normaal. Maar zijn die wel allemaal koosjer bezig? Het valt de meeste mensen niet meer op omdat het nu eenmaal als vertrouwd aanvoelt in het straatbeeld. Toch deinzen dievenbendes er niet voor terug om met zulke 'logoloze camionetten' langs te rijden, er een (vals) pakje uit te halen om zich naar de achterkant van uw woning te begeven en daar hun slag te slaan. Pas op! Het is niet onze bedoeling om alle pakjesdiensten als malafide oplichters met de vinger te wijzen, maar het is de laatste tijd een gegeven waarvan we ons bewust moeten zijn dat het kan gebeuren! En onder het gezegde: "een verwittigde man/vrouw is er twee waard", wil uw BIN u hier toch even op attent maken, zeker in deze drukke eindejaarperiode.

(opgesteld door Ludwig Haes, BIN-coördinator BIN-Kijkuit)

Heide verbindt door Heide Vertelt

In Heide vertelt n°153 verscheen een verhaal over de wasblekerij. Elke week verschijnt er ook post op facebook van "Heide vertelt". Daarop komen vele reacties en zo komt deze vraag via/via bij mijn nichtje terecht:
"Heeft jouwe nonkel Paul dit artikel geschreven?
Mijn grootmoeder heeft daar als kind gewerkt en
zou het heel graag helemaal lezen... kan jij helpen?"
Zij stuurde dit bericht aan mij door en zo begon mijn zoektocht om uiteindelijk te belanden bij een dame van 89 jaar. Deze mevrouw heeft nog gewerkt op de wasblekerij als kamermeisje, haar moeder werkte er in de keuken. Tijdens de zomerperiode werkte zij in Heide, tijdens de wintermaanden in Antwerpen. Gisteren nam ik met haar contact op, het vertellen over vroeger begon. En wat blijkt, als tiener heb ik deze mevrouw heel goed gekend!

(intussen heb ik een kopie van Heide vertelt via Bpost opgestuurd ,Paul Witters)

Onze medewerker Paul Witters aan het woord!

Weeral is er een "Heide vertelt" jaartje voorbij. Het afgelopen jaar hebben jullie veel Heide-verhaaltjes kunnen lezen en hopelijk heeft dit veel "deugd" gedaan.
Verhaaltjes die ons meer inzicht geven in het rijke, vroegere, verleden van Heide. Voor 2023 zijn onze wensen voor jullie, nog meer "weetjes" van Heide te vertellen. Onze vaste rubriek "Heide zegt het met Heiligen wee(r)tjes" was na een jaartje om. Tijd om met goede wensen aan een nieuw jaar en nieuwe rubriek te denken. Op zondag 1 januari gaan we er dan ook direct aan beginnen en dit 52 weken lang. Daarin schrijven we over alle dingen: van wit- en roggebrood tot spreekwoordenschat, sprookjes en sagen, over lichtmis en vasten, van huisraad tot kermissen en processies, van sint-janskruid tot oogst en over boekweit en de meitak, kortom deze doodgewone dingen van vroeger, daaraan gaan we beginnen.
Ik wens jullie een jaar waarin we bevrijd worden van alle coronavirussen, norovirussen, griepvirussen en alle andere kwaadaardige Russen.

KALMTHOUT SCHENKT

warmte

VERTEL-SNOEZELHUISJE OM OP VERHAAL TE KOMEN

VOOR KON-TIKI / DE KADE

Met dit huisje kunnen wij het wandel- en belevingspad mooier en belevingsvoller maken. Iedereen zal er welkom zijn om in alle rust een praatje te maken, mee te komen knuffelen of gewoon te genieten. Hoe fijn zou het zijn dat wij Kalmthoutenaren dit samen kunnen realiseren. Vandaar een WARME oproep om een centje te doneren voor dit mooi plan. Je kan je vrije gift overmaken naar rekening BE80 9734 4273 1777 van "Vertelsel-Snoezelhuisje"

ALLEEN SAMEN KUNNEN WIJ DEZE DROOM WAARMAKEN!

Hartelijk dank namens de werkgroep rond "Heide vertelt":
Clarisse De Rydt, Luc Van Gils, Luc Wuyts, Louis van den Buijs en Paul Lion

Er zijn ook mogelijkheden om een groter bedrag te doneren en dit fiscaal aftrekbaar te maken, neem hiervoor contact op via de mail van vandenbuijslouis@gmail.com (redactie: "Heide vertelt")

Heide vertelt" is een tijdelijke uitgave, gestart als BIN-initiatief tijdens de corona-periode. Verschijnt wekelijks digitaal op zondagmorgen.
Redactie: Louis van den Buijs, Heidestatiestraat 58/bus1, 2920 Kalmthout. (0477/22.24.81).
Redactieadres: vandenbuijslouis@gmail.com
Eerder verschenen krantjes zijn te raadplegen via de website www.binkalmthout.be